

Lokakuun podcast, karanteeni-jakso
Tekstiversio

Heli Suutari: Moi kaikille. Minun nimi on Heli ja tällä kertaa teemme erikoisjakson liittyen koronaltistuksen tuomaan kotikaranteeniin. Kuopion AMOS-tiimistä kahdeksan henkilöä määrättiin kahden viikon karanteeniin ja se tarkoitti tietysti lähes kaikkien suunnitelmien ja sovittujen asioiden uudelleenjärjestelyä.

Meitä on Teamsin välityksellä keskustelemassa: opinto-ohjaaja Jussi.

Juhani Lantto: Moikka moi.

Heli: Maahanmuuttajaohjaaja Miia

Miia Maaninen: Moikka kaikille

Heli: Suomen kielen opettajat Yulia

Yulia Parviainen: Tervehdys kaikille

Heli: Ja Sanna

Sanna Räsänen: Moikka kaikille

Heli: Amos-hankkeen projektipäällikkö Pauliina

Pauliina Korhonen: Tervehdys. Moi moi.

Heli: Yhteisöpedagogi-opiskelija, harjoittelija Minna

Minna Rissanen: Moi vaan.

Heli: Sekä Amos-emo ja asiantuntija Kirsi-Maria

Kirsi-Maria Nieminen: Moikka

Heli: Kun lähes kaksi viikkoa sitten tieto karanteeniin joutumisesta tuli, niin millaisia tunteita se teissä herätti? Alotatko vaikka Jussi?

Juhani: Joo, onhan tämä tietysti kun ajatellaan niin tämä on välttämätön toimenpide. Yhteiskuntaa pitää ajatella ja kaikkia muitakin ihmisiä, mutta on tämä kovin yksinäistä hommaa. Ja kyllä tässä työpaikan kavereita on kyllä ikävä, ei sille mitään voi. Mutta mitäs mieltä muut onasiasta? Mitä Sanna sanoo?
Sanna: No joo, kyllähän se oli vähän yllätys kun se tieto tuli vaikka osashan sitä odottaa, että tällöinen karanteenitilanne saattaa päälle tulla oikeestaan koska tahansa. Ja sitten taas toisaalta vaikka tilanne tuli äkkiä niin tietoa tuntuu että tuli hitaasti, että se odottavan aika on aina niin pitkä. Ja se mikä oli kiva, että vaikka me työkavereina jouduttiin toisistamme aika etäälle niin sitten ne ensimmäiset päivät oltiin aika tiiviisti yhteydessä siinä, että semmonen yhteishenki jotenki löytyi siinä vähän hämmentävän tilanteen keskellä niin se oli kuitenkin mukava tässä kaikessa muussa hämmennyksessä.

Miia: Ja minä oon sitä mieltä, että me jo keväällä harjoiteltiin tätä etähommailua etätyön tekemistä niin jotenkin kaikki välineet oli kunnossa ja yhteydet oli kunnossa niin semmoisia asioita ei tarvinnut miettiä että enemmän ehkä sitä henkilökohtaista asennetta tähän tilanteeseen ja just sitä tiedon saamista ja sen odottamista ja myöskin se on ollut mielenkiintoista miten nämä määräykset ja ohjeet ehkä voi poiketa toisistaan eri tilanteissa niin on pitänyt vaan luottaa niihin ohjeisiin mitä on henkilökohtaisesti saanu. Tietyllä tavalla myös mielenkiintoinen kokemus, että on saanut tällöisessä projektissa olla mukana.

Pauliina: Joo, ja mä haluaisin vielä lisätä sen verran, että se tilanne todellakin oli vähän hämmentävä. Ja vaati itseltä aktiivisuutta ja kaikilta muiltakin niinku aktiivisuutta ja sopeutumista ja se huoli työkavereiden terveydestä sitte kuitenkin oli niinku jollain tavalla siinä myös mukana ettei kukaan sairastuisi vaan että selvittäisiin näillä karanteenimääräyksillä tai hoitotoimenpiteillä. Mut siinä Sannaa kyllä kovasti komppaan ja Jussiakin, että työkavereita on ollu ikävä, mutta todella hienosti tuo meidän Amos-emo Kirsi-Maria hoiti sitten heti kyllä nää Teams-palaverit päivittäin meille tänne kuntoon kalentereihin ja homma lähti niinku sitä kauttakin sujumaan, paitsi että ne jokaisen omat työtehtävät niin sitte oli semmonen yhteinen tuokio päivittäin ja on ollut koko tän kaks viikkoo ja se on kyllä ollu todella, todella jotenki semmonen meidän tiimin juttu ja siitä oon tykänny hirveesti.

Kirsi-Maria: Minusta ensimmäisenä mitä ajatuksia tuli mieleen, niin oli se hätä läheisten terveydentilasta että kaikilla menis kaikki hyvin ja juurikin tuo mihin tuossa Pauliina äsken viittas niin minulle oli tosi tärkeää se, että me kaikki ollaan yhteyksissä toisiimme, että kukaan ei jää yksin sinne kotiin miettimään että voidaan asiasta keskustella ja vaihtaa mielipiteitä.

Heli: Joo, tässä tulikin mainittua, että tiimillä oli lähes päivittäin ellei päivittäin tällaiset Teamsin kautta tapaamiset. Mutta olikos jotain muita erityisjärjestelyjä joita teidän piti tehdä, jotta saitte tämän karanteeniarjen sujumaan?

Pauliina: nettikauppa kotiinkuljetuksineen tuli ensimmäistä kertaa testattua ja todettua erittäin hyvin toimivaksi eli elämänhallinta on tehty kyllä mahdolliseksi näitä sähköisiä välineitä käyttäen nykyään eli että se oli ihanoikeestaan jees. Sinällään etätyö on ollut jo vuosia tuttua että ei se kotiin jääminen henkilökohtaisesti oo ollu mikään ihmeellinen katastrofi töiden organisoinnin kannalta. Toki tässä on kerinnyt jo oppimaan nauttimaan siitä, että on saanut teidän kanssa olla päivittäin tekemisissä niin se, sen muuttuminen nyt sitten tänne kotiolosuhteisiin mut et käytännössä oikeestaan aika hyvin sujunut kaikki.

Heli: Mites Minna harjoittelijan näkökulmasta niin minkälaisen haasteen tai tilanteen edessä sinä olet ollut tän karanteenin takia?

Minna: No niinku muut tuossa jo sanoi niin etätyöskentely on kyllä tullut aiemmin jo tänä vuonna tutuksi, että siinä mielessä ei kyllä erityisiä yllätyksiä tai haasteita, mutta tietysti sitten muutamia arjen kohtaamisia ja oppilasryhmiin tutustumisia mitä oli sovittuna niin peruuntui, että se vähän harmittaa. Mutta tässä oli nyt pakko pysähtyä jäsentämään ajatuksia, josta oon kyllä myös tykännyt koska tuli tuossa harjoittelun alussa niin valtava kasa uutta tietoo mikä on pitänyt omaksua, että on onnistunut ihan hyvin tälleen kotoo käsin tuo yhteydenpitokin ja tuo viestinnän tärkeys on kyllä vaan korostunut. Ja yks juttu mikä tuli kans mieleen niin koen kyllä että myös että ns. Taustatyö mitä on tässä tullut tehtyä on varmasti myös etu ja koituu myös opiskelijoiden hyväksi kun on saanut kartuttaa parempia valmiuksia siihen ohjaamiseen tälleen taustatyön muodossa.

Heli: Joo, se on kyllä ihan totta että joskus ne pakolliset muutokset ei aina välttämättä tuo vaan niinku huonoja asioita vaan voi tulla jotain hyötyäkin siitä ja me kaikki tässä tiimissä ollaan onnekaassa asemassa siinä mielessä että meidän työnantaja ja esimies tukee etätyötä silloin kun siihen tarvetta ilmenee.

Mutta onko teidän kokemuksenne mukaan kuitenkin jotain sellaisia työtehtäviä, joita on erittäin hankalaa tai jopa mahdotonta järjestää etäyhteyksiin?

Yulia: No esimerkiksi Heli kun sinun kanssa ollaan nyt kone- ja tuotantotekniikan ja logistiikka alan opiskelijoiden tukena ja siellä järjestetään viikoittain tai kerran viikossa tukipajoja. Minun mielestäni tällaisen järjestäminen niinku etäyhteyksien avulla on hyvinkin hankala, voidaan sanoa jopa niinku mahdotonta. Ne opiskelijat jotka ovat tulossa sinne pajalle, että ei sitä koskaan tiedä että kuinka monta niitä tulee ja minkälainen porukka, että hyvin sellaista heterogeenistä porukkaa. Ovat suomen kielen tasolla, tai eri tasolla, ja heidän tarpeet ja tilanteet, missä heitä pitäisi auttaa ne ovat hyvinkin erilaisia. Minun mielestäni tässä tapauksessa meidän läsnäolo tekee sen, että jo itsessään tuo apua ja tukea. Että mitä ajattelet, tällaisen järjestäminen etäyhteyksiä käyttämällä olisi hyvinkin hankala asia?

Heli: Joo, kyllä mä oon samaa mieltä just sen takia, että osa opiskelijoista voi olla kolmannen vuoden opiskelijoita ja osa on alottanut viikko sitten. Osa on asunut Suomessa kaksikyt vuotta ja osa asunut yhden kuukauden. Se on tavallaan se on erilaista kun olis vaan joku tietty yksi asia vaikka mitä oltais nyt opettamassa jotenki kertomassa tai luennoimassa vaan, se on hyvin tilanneriippuvaista ja siitä henkilöstä riippuvaista, että minkälainen se avun tarve on. Se on kyllä aika mahdotonta järjestää, ainakaan tuolleen ryhmämuotoisena etäyhteyksin, sit se olis ehkä semmosta yksilöohjaamista mikä taas ei oo yhtään sama asia.

Miia: Minä voisin kans jatkaa tästä ohjaajan näkökulmasta, että oon tehnyt aika paljon sitä whatsapp-videopuhelun kautta ohjaamista just yksilöille, kahdestaan. Ja tuota siitä kyllä puuttuu se semmoinen – varmasti me saadaan ne asiat hoidettua ja niinku apu perille, mutta kyllähän se oikeesti ihmisen kohtaaminen ja ryhmän kohtaaminen niin siitä saa sellasta energiaa ja se kannattelee siinä työssä tosi niinku keskiössä, niin se jää puuttumaan, sitä ei pysty järjestämään Teamsissa. Ja oikeat ja aidot

kohtaamiset ja ne oikeitten tunteiden välittyminen jää puuttumaan. Mutta kyllä myö varmaan taas kohdataan, kunhan aikaa menee, mutta sitä odotan itse eniten.

Juhani: Minun työtehtäviin kuuluu kielitestissä olleiden jälkiohjaus. Ja eiköhän se käynyt niin, että just viime maanantaina oli kielitesti ja en päässyt sinne mukaan. No onneksi tällä kertaa siellä ei ollut monta testissä olijaa verrattuna edelliseen kertaan jolloin heitä taisi olla 24 kappaletta ihmisiä ja tuota se keskustelu jäi puuttumaan siinä tilanteessa. No, onneksi oli myöskin se, että oli fiksuja valvojia, niinku yleensä valvojat siellä on, niin sieltä soitettiin minulle ja minä pääsin yhdenkin tapauksessa samantien ottaa kiinni tilanteesta ja päästiin asiassa eteenpäin, että kaikenlaisia haasteita näitä on.

Sanna: Joo, mää voisin tuohon jatkaa, että aika käytännöllisiä on ollut nyt ne haasteet verrattuna siihen viime kevääseen, kun opiskelijathan on siellä koululla ihan lähiopetuksessa ja nyt ollaan vaan me, jotka ollaankin täällä etänä eikä me voida käydä siellä koululla niin semmosia muutamia ihan käytännöllisiä asioita tuli vastaan niinku vaikka luokan oven avaamista ja opiskelumateriaalien viemistä opiskelijoille niin kyllä on nuita gollegoita joutunut tässä vaivaamaan, mutta onneks meillä on aika nopealiikkeisiä nuo työkaverit niin ne on kyllä kerinnyt ottaa askelia sitten meidänkin puolesta siellä koululla.

Heli: Joo, eli tavallaan, vähänniinkuin jos tätä vetäis yhteen niin kyllähän etäyhteyksien varassakin pärjätään, mutta ei se sitä kuitenkaan voita, että oltais ihan paikan päällä ja tulis niitä oikeita kohtaamisia. Mut hei, kiitos teille AMOS-karanteeniitimiiläiset tästä keskustelusta. Moikka.

Keskustelu päättyy

Heli: Suomenkielenopettaja Sannan, opetus siirtyi karanteenin takia etäyhteyksien päähän. Tästä ajankohtaisesta aiheesta, eli koronan vaikutuksesta opiskeluun ja elämään, Sanna jutteli kolmen opiskelijan kanssa tällä viikolla Teamsin välityksellä.

Opiskelijoiden haastattelu

Sanna: Moi kaikille! Minä olen suomen kielen opettaja Sanna ja olen nyt koronakaranteenissa täällä kotona. Haluan tänään jutella koronasta meidän lähihoitajaopiskelijoiden kanssa. Teamsin päässä koululla ovat Busayna...

Bysaina: Hei kaikille! Minä olen Busayna. Olen kotoisin Sudanista.

Sanna: Sultana...

Sultana: Hei kaikille! Olen Sultana. Olen kotoisin Bangladeshista.

Sanna: ja Pheobe...

Pheobe: Moi kaikille! Olen Pheobe. Kotoisin Keniasta.

Sanna: No, kerrotteko vähän, miten korona on vaikuttanut teidän elämään? Aloitatko, Busayna, sinä?

Busayna: Joo, oli viime keväänä tosi raskasta koronan kanssa. Olin töissä ja lapset olivat samalla etäkoulussa kotona. Piti tehdä heidän kanssa tehtäviä ja oli tosi raskasta!

Sultana: Minulla on 2-vuotias poika, jota hoidetaan kotona. Minulla ei ollut töitä. Ei vaikuttanut raskaalta. Minulla oli suunnitelma käydä kotimaassani, mutta ei onnistunut, koska oli korona.

Pheobe: Korona, kyllä, vaikutti paljon meidän elämään. Minä mietin minun pientä lasta, joka asuu ulkomailla yksin. Minun piti päästä sinne käymään, mikä ei onnistunut koronan takia. Sitten minulla myös oli pieniä lapsia täällä kotona. He eivät ymmärtäneet tätä etäopetusta yhtään. Heidän mielestä piti vaan leikkiä ja kun he eivät päässeet sitä tekemään, niin kaikki oli aivan sekaisin.

Sanna: Entä, miten korona näkyi opinnoissa? Haluatko, Sultana, kertoa?

Sultana: Nyt olen koulussa ja joskus olen opettajan kanssa. Koulun pääovessa on käsidesi. Sitä laitetaan ensin käsiin, kun halutaan tulla sisään. Kun tullaan luokkaan, puhdistetaan tietokone, pestään kädet ja käytetään käsidesiä. Työpaikassakin on samalla lailla pitää puhdistaa paikat ja pestä kädet.

Sanna: Mitä, Busayna, olet työelämässä oppimassa hoivakodissa...Miten korona näkyy siellä?

Busayna: Oli tosi raskasta! Ei voi olla vapaasti, pitää käyttää aina maskia ja käsidesiä. Sitten toinen asia, että asukaskaan voi olla omaisten kanssa vapaasti. Heidätkin on rajoitettu, ettei saa tulla käymään. Yleensä siellä oltiin vaan puhelimessa. Tuntuu, kun olisi vankilassa (naurua).

Sanna: Myös, Pheobe, olet hoivakodissa työelämässä oppimassa...Miten sinun työpaikalla näkyi korona?

Pheobe: Kyllä, se näkyi! Omaiset eivät pääse käymään ja harmittaa paljon asukkaiden puolesta, kun he eivät ymmärrä yhtään, mitä korona tarkoittaa!

Sanna: On varmasti aika hankalaa! No, nyt korona tuli myös teidän opintoihin aika lähelle, koska tällä viikolla suomen kielen tunnit on pidetty etäopetuksena Teamsissa, koska opettaja on koronakaranteenissa. Sultana, miltä se on tuntunut...tämä etäopiskelu?

Sultana: Jos luokassa ei ole opettajaa, on vähän vaikea tilanne, jos en ymmärrä kaikkea. Joskus ei kuulu ääntä tai yhteys ptkii, joskus tarvitaan apua, kun laitteet ja kuulokkeet eivät toimi eli ääntä ja asetuksia pitää säädellä. Kun oli ensimmäinen kerta, piti kysyä toiselta opettajalta, kun tuli ongelmia. Esimerkiksi, tänä aamuna oli sellainen asia, että meidän piti kirjoittaa Wordiin ja emme päässeet sinne, koska tietokone ei toiminut. Toinen asia, jos en osaa, mitä pitäisi oikeasti tehdä, niin opettaja auttaa meitä. Mutta kun opettaja on luokahuoneessa, sitten se ei vaikuta mitenkään, voi kysyä suoraan opettajalta. Hyvä asia, että kaikki pääsevät Teamsiin. Kaikki osaavat sen hyvin!

Sanna: Sitten haluaisin tietää, mistä olette saaneet tietoa koronasta? Busayna, mistä sinä löydät tietoa?

Busayna: Korona-aikana olin työelämässä. Sain tietoa työpaikalta ja nettisivuiltakin löytyy, esimerkiksi, iltalehdestä.

Sanna: Entä, Sultana, mistä sinä luet koronauutisia?

Sultana: Minä katson televisiosta, uutisista. Meidän kotiin tuli kirje, että mikä tilanne on nyt ja mikä on korona. Kun minulle kukaan ei osannut kertoa, mikä on korona? Ja sitten minä katson sanomalehdestä. Se on suomalainen lehti ja minun äidinkielen, bangla-kielen lehdistäkin luen paljon asioita.

Sanna: Entä Phoebe?

Phoebe: Somesta olen saanut tietoa. Olen katsonut telkkarista, kaverin kanssa olen keskustellut. Sitten kunnalta löytyy paljon tietoa. Ne sivut tehti ihan meitä varten.

Sanna: Millaisia ajatuksia korona herättää teissä nyt? Mitä Busayna ajattelet siitä nyt?

Busayna: Kyllä, alussa oli aika pelottavaa, kun kuulin, että korona on ja paljon ihmisiä kuolee. Tuli minulle ihan paha olo, jos täällä Suomessa se leviää näin paljon. Onneksi se ei ole levinnyt. Ja minä kuulen, että ihmiselle tulee korona, mutta he parantuvat. Ja normaali elämää jatkuu sen jälkeen, ei mitään vakavaa tule.

Sultana: Joo, minäkin mietin samaa kuin Busayna. Nyt kaikki osaa, kaikki tietää minkälainen koronatilanne on. Ennen ei ollut paljon tietoa. Silloin ihmiset pelkäsivät oikeasti ja oli paljon jännitti, kuka kuolee, kuka ei. Tällä hetkellä ei tarvitse pelätä. Kaikki osaavat, mitä pitäisi tehdä, että voi käydä ulkona ja työelämässä.

Phoebe: Sitä, kun miettii omaa kotimaata, että olen huolestunut paljon. Siellä on ihmisiä, joilla ei ole varaa ostaa maskeja tai he miettivät, ostanko maskeja vai ruokaa?

Sanna: Ymmärrän, että se huolestuttaa. Mikäs sitten, jos katsotaan vähän tulevaisuuteen, niin miten luulet koronan vaikuttavan meidän elämään vielä tulevaisuudessa? Mitä Busayna ajattelet siitä?

Busayna: Ihmiset ovat tottuneet nyt koronaan ja meillä ihan normaali elämä koronan kanssa, mutta mietin, että, jos saadaan siihen lääkettä tai rokotuksia... elämä menee, kyllä, eteenpäin koronan kanssa.

Sanna: Mitä, Sultana, ajattelet tulevaisuudesta koronan kanssa?

Sultana: Joo, korona vaikuttaa tulevaisuudessa monipuolisesti. Esimerkiksi, se vaikuttaa sosiaalisesti, taloudellisesti ja myös perhe-elämässäkin. Nyt on rauhaa. Kaikki odottavat, milloin rokotus tulee tai lääkkeet ja asiat menevät paremmin kuin ennen.

Phoebe: En pysty sanomaan suoraan, koska ei ole tietoa, tuleeko rokote tai milloin se löydetään. Olisi kiva, jos olisi rokotus, että ihmiset pääsevät matkustamaan maailman toiselle puolelle.

Sanna: Hyvä! Kiitoksia tosi paljon teille mukavasta haastattelusta. Oli kiva jutella teidän kanssa.

Sultana, Phoebe, Busayna: Kiitos! Kiitos!

Haastattelu päättyy

Niin kuin Pheoben, Sultanin ja Busaynan keskustelustakin kuultiin, poikkeusjärjestelyillä on tosi monenlaisia sekä suoria että epäsuoria vaikutuksia elämään.

Joiltain osin me kaikki ollaan samassa veneessä, mutta jokainen kohtaa kuitenkin omassa elämässään yksilölliset haasteensa. Ehkä kaikkein tärkein asia tilanteesta riippumatta on se, ettei kukaan jää yksin.

Tulepa eteen siis minkälaisia poikkeusoloja hyvänsä, muistetaan kysyä mitä sinulle kuuluu? Ja pidetään huoli, ettei kukaan tipu kyydistä.
Tässä kaikki tällä kertaa, Kiitos, että kuuntelit!